

Nr 845

Av fröken **Karlsson** och herr **Nordgren**, *i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 122, med förslag till sjukvårdslag.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 122 med förslag till sjukvårdslag anges i 29 § första stycket att vid sjukhus anställd befattningshavare icke må mottaga särskild ersättning för undersökning, behandling eller skötsel av där intagen person. Enligt sista punkten i nämnda stycke gäller detta stadgande ej läkares behandling av patient vid sjukhusens öppna vårdmottagningar.

Varför denna undantagsbestämmelse skall gälla endast läkare är svårt att förstå. Det finns annan på sjukhus anställd personal till vilken patienterna redan nu erlagger ersättning per behandling vid sjukhusens öppna vårdmottagningar. Denna ersättning redovisas sedan till sjukhuset. Genom ovannämnda bestämmelse skulle arbetsmarknadens parter betagas möjlighet att träffa överenskommelse om fördelningen av patientarvodena. Detta stadgande innebär sålunda ett ingrepp i den fria förhandlingsrätten, som riksdagen vanligen respekterar.

För att helt tillgodose önskemålet om ett fritt förhandlande borde lämpligen hela 29 § första stycket utgå ur sjukvårdslagen. Då emellertid med hänsyn till lagen om allmän sjukförsäkring vissa skäl kan anföras för att vid sjukhus anställd befattningshavare ej skall få mottaga särskild ersättning av på sjukhus intagen patient, vill vi inte yrka på att stycket utgår.

Vad beträffar sista punkten i första stycket förefaller det dock som om lagstiftaren ej haft uppmärksamheten riktad på att ett undantagande från det generella förbudet att mottaga ersättning på sakliga grunder bort gälla även andra arbetstagargrupper än läkare. För närvarande torde frågan endast vara aktuell för sjukgymnasterna men kan komma att beröra även annan på sjukhus anställd personal. Vi vill därför föreslå att ordet läkare ersättes med befattningshavare.

Beträffande andra stycket i paragrafen måste man med förvåning konstatera, att detsamma i realiteten endast innebär ett åläggande för vederbörande tjänsteläkare att följa mellan sjukvårdshuvudmännen och läkarnas fackliga organisation ingångna avtal. Då ingångna avtal numera undantagslöst torde respekteras av såväl arbetsgivare som arbetstagare, torde stadgandet vara irrelevant och kan därför utgå.

Åberopande det anförda hemställas,

att riksdagen måtte antaga vid proposition nr 122 fogat

förslag till sjukvårdslag med den ändringen att 29 § erhåller följande lydelse.

29 §.

Vid sjukhus anställd befattningshavare må icke mottaga särskild ersättning för undersökning, behandling eller skötsel av där intagen person eller för åtgärd, som står i omedelbart samband med intagning på eller utskrivning från sjukhuset. Vad nu sagts gäller dock icke med avseende å åtgärd, som vidtagits vid läkares besök hos den sjuke utanför sjukhuset. För öppen vård på sjukhus må befattningshavare efter överenskommelse med landstingskommun uttaga särskild ersättning av den vårdsökande.

Stockholm den 25 april 1962

Eva Karlsson

Hans Nordgren